

Majątek, w obrębie którego znajduje się park był na początku XV w. własnością Hansa von Skalandra, a w 1409 roku posiadłość nabył Peter Wippeler. W 1791r. Skałagi stały się własnością rodziny Pritwitz na skutek małżeństwa Moritz Wolwfgang von Pritwitz z wdową Carolinną von Donst z domu Henneberg.

Rozwój i zmiany przestrzenne parku wiążą się z okresem kiedy Skałagi były własnością rodziny Pritwitz. Z tego okresu zachowały się w parku pojedyncze okazy drzew. Wraz z przebudową zamku na początku poprzedniego stulecia dokonano zmian kompozycyjnych parku nadając mu charakter parku angielskiego. W tym czasie właścicielem dóbr był Paul von Pritwitz Gaffron.

W latach 60-tych ubiegłego wieku świadomie zaingerowano w układ kompozycyjny nasadzając w ramach „czynów społecznych” topolę berlińską. W latach 60-tych w ogóle poczyniono wiele szkód dla pierwotnego założenia parkowego. Z początkiem lat 60-tych wybudowano szkołę i obiekty jej towarzyszące, a w latach 90-tych zubożono teren parku sprzedając działkę (likwidator RSP Skałagi) o pow. 0,39 ha, a tym samym wyłączając ją z parku. Natomiast pozytywnym sprawą był fakt, że w latach 80-tych, przy RSP Skałagi działał zakład konserwacji drzew, który to około przez 5 lat wykonywał dużo prac dla parków, których ślady są widoczne do dziś.

Park w Skałagach jest przykładem parku krajobrazowego w stylu angielskim. Przestrzeń ogrodowa nie tworzy regularnych podziałów geometrycznych. Całość założenia oparta jest na pięknie form naturalnych. Drzewa w układach nieregularnych, wiele form syngaltonowych, stanowią kulisy dla poszczególnych widoków w ogrodzie, Alejki nie tworzą układów symetrycznych. Plan ogrodu jest nieregularny, swobodny i asymetryczny.

Obecnie aleje parku zatraciły swój pierwotny charakter, zachowane są tylko fragmentarycznie (aleja dębowo-klonowa, grabowa). Cały teren parku przecina sieć wydeptanych dzikich ścieżek.

Park w pierwotnym założeniu posiadał liczne polany widokowe, które podkreślały jego walory krajobrazowe. Ślady kompozycyjne wskazują, że na polanach tych umiejscowiono w formie soliterów pojedynczo drzewa takie jak wiąz, lipa, dąb, sosna wejmutka, miłorząb. Tylko w części wschodniej parku znajdowało się zwarte zadrzewienie, a na obrzeżach drzewa tworzyły układy rzędowe.

W ciągu ostatnich kilkudziesięciu lat układ kompozycyjny parku został częściowo zatarty na skutek wydzieleni i zagospodarowania części parku niezgodnie z przeznaczeniem (boisko, tereny szkolne, plac zabaw), a także niekontrolowanych nasadzeń (topola) i samosiewów na większości polan widokowych. Jednakże pomimo dużych zaniedbań w pielęgnacji i wprowadzeniu przypadkowych nasadzeń i elementów park posiada jeszcze znaczne walory kompozycyjne i użytkowe, które należałoby przywrócić.

3. Charakterystyka przyrodnicza parku

3.1. Warunki siedliskowe

Obszar opracowania leży na granicy dwóch makroregionów: Niziny Śląskiej (mezoregion Równiny Namysłowskiej) oraz Niziny Południowopolskiej (mezoregion Wysoczyzny Wieruszowskiej). Ukształtowanie terenu parku i jego otoczenia jest raczej płaskie, choć na terenie Skałag ukształtowanie terenu jest urozmaicone. Występuje tu niewielki spadek terenu w kierunku stawów.